

योएलको पुस्तक र लाओडिसियाली सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट मण्डली - संख्या पाँच

कति लामोसम्म? पाँचौँ मुहर

Jeff Pippenger
2025-12-07

जब “त्यस समयको लागि ज्योति दिइन्छ,” तब त्यो या त “स्वीकार” गरिन्छ वा “अस्वीकार” गरिन्छ। ज्योति प्रस्तुत गरिँदा सम्पन्न हुने छुट्टयाइ अनन्त सुसमाचारको कार्य हो, जसमा केवल परमेश्वरका जनहरूको छाप लगाइने कार्य मात्र होइन, तर गहुँ र सामाको छुट्टयाइ पनि समावेश हुन्छ। अन्तिम परीक्षा र छुट्टयाउने प्रक्रिया 9/11 मा आरम्भ भयो, जब भविष्यसूचक प्रश्नले सोध्छ, “कति समयसम्म?” र भविष्यसूचक उत्तर हुन्छ, “आइतबारको व्यवस्था नआउज्जेलसम्म।” “कति समयसम्म” भन्ने प्रतीकको अन्तिम उल्लेख प्रकाशको पुस्तकको पाँचौँ छापमा पाइन्छ।

जब उहाँले पाँचौँ मोहर खोल्नुभयो, तब मैले वेदीमुनि परमेश्वरको वचनको खातिर र आफूहरूले धारण गरेको साक्षीको खातिर मारिएका मानिसहरूका प्राणहरू देखें। अनि तिनीहरूले ठूलो स्वरले पुकारा गर्दै भने, “हे पवित्र र सत्य प्रभु, पृथ्वीमा बस्नेहरूमाथि हाम्रो रगतको न्याय गरी त्यसको बदला लिन तपाईं कहिलेसम्म ढिलाइ गर्नुहुन्छ?”

अनि तिनीहरू प्रत्येकलाई सेता वस्त्र दिइयो; र तिनीहरूलाई भनियो कि अझ केही समय विश्राम गरून्, जबसम्म तिनीहरूका सहकर्मी दासहरू र तिनीहरूका दाजुभाइहरू पनि, जसरी तिनीहरू मारिएका थिए त्यसरी नै मारिनुपर्नेहरू, पूरा नहोउन्। प्रकाश ६:९-११।

“मारिएकाहरूका आत्माहरू” द्वारा सोधिएको “कति समयसम्म” भन्ने प्रश्नको उत्तर प्रेरणाले भविष्यमा, अर्थात् पापसीका शहीदहरूको दोस्रो समूह पूरा गरिँदा, राख्दछ। त्यो आइतबारको व्यवस्थाबाट आरम्भ हुन्छ, र यही कारणले सिस्टर ह्वाइटले प्रकाशको पुस्तक अध्याय अठारलाई शहीदहरूको दोस्रो समूहको परिपूर्तिको रूपमा पहिचान गर्नुहुन्छ। पहिलो पाँच पदहरूमा दुई “आवाज” छन्; पहिलो आवाजले 9/11 लाई चिह्नित गर्दछ, र दोस्रो आवाजले आइतबारको व्यवस्थामा पुरुषहरू र स्त्रीहरूलाई बेबिलोनबाट बाहिर बोलाउँछ। सिस्टर ह्वाइटले पाँचौँ मोहोरमा रहेको “कति समयसम्म” भन्ने प्रतीकलाई प्रकाशको पुस्तक अध्याय अठारका पहिलो पाँच पदहरूसँग पहिचान गर्नुहुन्छ, ताकि 9/11 देखि आइतबारको व्यवस्थासम्मको रूपरेखा प्रस्तुत होस्। केन्द्रबिन्दु परमेश्वरका जनहरूको पृथक्करण र छाप लगाइने कार्यमा होइन, तर विगतको इतिहासका शहीदहरू र आइतबारको व्यवस्थाको सङ्कटकालमा शहीद बनाइएकाहरू—जसले पापसीका शहीदहरूको दोस्रो समूह बनाउँछन्—को हत्या गरेको कारण पापसीमाथिको न्यायमा छ।

“जब पाँचौँ छाप खोलियो, तब प्रकाशक यूहन्नाले दर्शनमा वेदीमुनि परमेश्वरको वचन र येशू ख्रीष्टको साक्षीका कारण मारिएका जनहरूको समूह देखे। त्यसपछि प्रकाशको पुस्तकको अठारौँ अध्यायमा वर्णन गरिएका दृश्यहरू आए, जब विश्वासयोग्य र सत्य रहनेहरूलाई बाबेलबाट बाहिर निस्कन बोलाइयो। [प्रकाश 18:1-5, उद्धृत।]” Manuscript Releases, volume 20, 14.

अर्को अंशमा, जहाँ उनले पाँचौँ मोहरका शहीदहरू तथा आइतबारको व्यवस्थाको सङ्कटकालमा पूर्ण हुने भविष्यका शहीदहरूको दोस्रो समूहको पहिचान गर्छिन्, उनी भन्छिन् कि ती दृश्यहरू “भविष्यको कुनै समयावधिमा हुनेछन्।” प्रकाशको अठार अध्यायका दुई स्वरहरूले “भविष्यको समयावधि” लाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। पहिलो स्वर सुरुमै 9/11 मा, र दोस्रो स्वर आइतबारको व्यवस्था लागू हुने समयमा।

“‘अनि जब उहाँले पाँचौँ मोहोर खोल्नुभयो, तब मैले वेदीमुनि परमेश्वरको वचनको निम्ति र तिनीहरूले धारण गरेको साक्षीको निम्ति मारिएकाहरूका प्राणहरू देखें; अनि तिनीहरूले ठूलो स्वरले पुकारा गर्दै भने, हे प्रभु, पवित्र र सत्य हुनुहुने, पृथ्वीमा बस्नेहरूमाथि हाम्रो रगतको न्याय गरी प्रतिशोध लिन तपाईं कति बेलासम्म ढिलाइ गर्नुहुन्छ? अनि तिनीहरू हरेकलाई सेता वस्त्रहरू दिइयो [उनीहरूलाई शुद्ध र पवित्र ठहर गरियो]; अनि तिनीहरूलाई भनियो कि अझ केही समयसम्म विश्राम गरून्, जबसम्म तिनीहरूका सह-सेवकहरू र तिनीहरूका दाजुभाइहरू पनि, जसरी तिनीहरू मारिएका थिए त्यसरी नै मारिनुपर्नेहरू, संख्या पूरा नभएसम्म’ [प्रकाश 6:9-11]। यहाँ यूहन्नालाई प्रस्तुत गरिएका दृश्यहरू वास्तविकतामा भएका थिएनन्, तर ती भविष्यमा आउने एक समयावधिमा हुने कुराहरू थिए।

“प्रकाश 8:1-4 उद्धृत।” Manuscript Releases, volume 20, 197.

सिस्टर ह्वाइटले दोस्रो समूहका शहीदहरूको गठनको परिपूर्तिलाई भविष्यसँग सम्बद्ध गर्नुहुन्छ, र अर्को खण्डमा उहाँले प्रकाश 18:1-5 उद्धृत गर्नुहुन्छ, जहाँ पहिलो तीन पदहरूमा एउटा स्वर र पद 4 र 5 मा अर्को स्वर पहिचान गरिन्छ। पहिलो स्वरले 9/11 लाई चिह्नित गर्दछ, जब न्युयोर्कका ठूला भवनहरू ढले, र दोस्रो स्वर आइतबारको व्यवस्था हो, जब परमेश्वरका अन्य भेडाहरूलाई बाबेलबाट बाहिर बोलाइन्छ। दोस्रो खण्डमा उहाँले प्रकाश अध्याय आठ र त्यसका पहिलो चार पदहरूतर्फ संकेत गर्नुहुन्छ, जहाँ सातौँ मोहोर खोल्नु पहिचान गरिन्छ, जब वेदीबाट कोइला पृथ्वीमा फालिन्छ, जुन पेन्टेकोस्टसँग मिल्दछ, जब स्वर्गबाट आगो आयो र चेलाहरूलाई प्रकाशमय बनायो, जसरी एलियाका बाह्रवटा ढुङ्गाहरू प्रकाशमय बनाइएका थिए, र जसरी चेलाहरू माथि आगोका जिब्राहरूले त्यसको प्रतिनिधित्व गरेका थिए।

कति समयसम्म? जकरिया र यूहन्ना

“कति समयसम्म” भनेको ९/११ देखि आइतबारको व्यवस्थासम्मको समयावधिको एक भविष्यसूचक प्रतीक हो, जसलाई कर्मल पर्वतको कथामा, १८४० देखि १८४४ सम्मका मिलेराइटहरूको इतिहासमा, मोशाको इतिहासको आठौँदेखि दशौँ विपत्तिसम्म, पाँचौँ मुहरका शहीदहरूको साक्षीमा रूपकस्वरूप देखाइएको छ; अनि जकरियामा यो प्रश्न सोधिएको छ, “कति समयसम्म,” जबसम्म परमेश्वरले सत्तरी वर्षदेखि बाबेलमा रहेकी यरूशलेममाथि कृपा गर्नुहुनेथियो?

त्यसपछि परमप्रभुका दूतले उत्तर दिएर भने, “हे सेनाहरूका परमप्रभु, तपाईं यरूशलेम र यहूदाका नगरहरूमाथि, जसप्रति तपाईं यी सत्तरी वर्षसम्म क्रोधित रहनुभएको छ, कहिलेसम्म कृपा गर्नुहुन्न?”

अनि परमप्रभुले मसँग बोल्ने स्वर्गदूतलाई हितकर वचनहरू र सान्त्वनादायी वचनहरूद्वारा उत्तर दिनुभयो।

तब मसँग बोल्ने स्वर्गदूतले मलाई भने, “तँ यस्तो भन्दै पुकार गर, ‘सेनाहरूका परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ: म यरूशलेम र सियोनको निम्ति ठूलो डाहले डाह गर्छु। अनि निश्चिन्त भई बसेका अन्यजातिहरूमाथि म अत्यन्तै क्रोधित छु; किनकि म अलिकति मात्र अप्रसन्न भएको थिएँ, तर तिनीहरूले त्यस क्लेशलाई अझ बढाए।’ त्यसकारण परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ: ‘म कृपासहित यरूशलेमतर्फ फर्किएको छु; मेरो घर त्यहाँ निर्माण गरिनेछ,’ सेनाहरूका परमप्रभु भन्नुहुन्छ, ‘र यरूशलेममाथि नाप्रे डोरी तानिनेछ।’ फेरि पुकार गर, यसो भन्दै, ‘सेनाहरूका परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ: मेरा नगरहरू समृद्धिद्वारा फेरि फैलिनेछन्; परमप्रभुले फेरि सियोनलाई सान्त्वना दिनुहुनेछ, र फेरि यरूशलेमलाई छान्नुहुनेछ।’ जकरिया 1:12-17।

बहिनी ह्वाइटले जकरियाहका “सत्तरी वर्ष” लाई—जतिबेला शाब्दिक प्राचीन इस्राएल शाब्दिक बाबेलको दासत्वमा थियो—प्रत्यक्ष रूपमा सन् ५३८ देखि १७९८ सम्मका एक हजार दुई सय साठी वर्षसँग समरेखित गर्नुहुन्छ, जुन अवधिमा आत्मिक इस्राएल (ख्रीष्टियनहरू) आत्मिक बाबेल (रोमन क्याथोलिकवाद) को दासत्वमा थियो।

“यस निरन्तर निर्दयी सतावटको दीर्घ अवधिमा पृथ्वीमा रहेको परमेश्वरको मण्डली त्यत्तिकै वास्तविक रूपमा बन्धुवाइमा थियो, जत्तिकै निर्वासनको अवधिमा बाबेलमा बन्दी बनाइएका इस्राएलका सन्तानहरू थिए।”

सन् १७९८ मा, बाह्र सय साठी वर्षको अन्त्यमा, प्रकाश १४ मा स्वर्गदूतहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका तीन सन्देशहरूमध्ये पहिलो आइपुग्यो। दोस्रो सन्देश १९ अप्रिल, १८४४ मा आइपुग्यो, र तेस्रो २२ अक्टोबर, १८४४ मा। “कति समयसम्म” भन्ने प्रश्नद्वारा प्रतीकित इतिहास ९/११ देखि सन्डे कानूनसम्म फैलिएको छ, र त्यो समयावधि अगस्ट ११, १८४० देखि अक्टोबर २२, १८४४ सम्मको मिलेराइट आन्दोलनमा एड्भेन्टवादको प्रारम्भमा पूर्वछायित गरिएको थियो। त्यो अवधिलाई प्रकाशक यूहन्नाले अध्याय १० मा प्रतीकात्मक रूपमा चित्रण गरेका छन्, जहाँ यूहन्नाले आफ्नो मुखमा मीठो तर पेटमा तीतो भएको सानो पुस्तक खान्छन्।

अनि मैले स्वर्गबाट सुनेको स्वरले फेरि मसँग बोल्न थाल्यो, “समुद्र र पृथ्वीमाथि उभिएको स्वर्गदूतको हातमा खुला रहेको सानो पुस्तक जाऊ र लेऊ।” तब म त्यस स्वर्गदूतकहाँ गएँ र उसलाई भनेँ, “मलाई त्यो सानो पुस्तक देऊ।” अनि उसले मलाई भन्यो, “यो लेऊ, र यसलाई खाइहाल; यसले तिम्रो पेटलाई तीतो बनाउनेछ, तर तिम्रो मुखमा यो महझैँ मीठो हुनेछ।” तब मैले स्वर्गदूतको हातबाट त्यो सानो पुस्तक लिएँ र खाइदिएँ; अनि मेरो मुखमा त्यो महझैँ मीठो भयो, र मैले त्यसलाई खाइसकेपछि तुरुन्तै मेरो पेट तीतो भयो।

अनि उहाँले मलाई भन्नुभयो, “तिमीले फेरि धेरै जातिहरू, राष्ट्रहरू, भाषाहरू र राजाहरूका सामु भविष्यवाणी गर्नेपछि।” प्रकाश १०:८-११।

यूहन्नाले चित्रण गरिरहेको इतिहास खाइएका पुस्तकद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, किनकि त्यसलाई खानुले मिलेराइटहरूले सन्देश बुझ्न आइपुगेको कुरा र त्यस सन्देशको घोषणा गर्ने क्रममा उनीहरूको अनुभवलाई प्रतिनिधित्व गर्दथ्यो। त्यसैले, त्यो इतिहास प्रस्तुत गरिएलगत्तै यूहन्नालाई फेरि अगमवाणी गर्नुपर्थ भनेर भनिँदा, पहिचान गरिँदै गरेको अगमवाणी १८४० देखि १८४४ सम्मको इतिहास हो। यूहन्नालाई भनिएको छ कि १८४० देखि १८४४ सम्मको मिलेराइट इतिहास एड्भेन्टवादको अन्त्यकालीन इतिहासमा पुनरावृत्त हुन्छ। यूहन्नालाई उसले फेरि अगमवाणी गर्नुपर्थ भनेर भनिएलगत्तै उसलाई मन्दिर नाप्न भनिन्छ।

मलाई लट्ठीजस्तो एउटा नरकुलको डण्डा दिइयो; अनि स्वर्गदूत उभिएर यसो भने, “उठ, र परमेश्वरको मन्दिर, वेदी, र त्यहाँ आराधना गर्नेहरूलाई नाप। तर मन्दिर बाहिरको प्राङ्गणलाई छोडिदेऊ, र त्यसलाई ननाप; किनकि त्यो अन्यजातिहरूलाई दिइएको छ; अनि तिनीहरूले पवित्र नगरलाई बयालीस महिनासम्म कुल्चनेछन्।” प्रकाश ११:१, २।

२२ अक्टोबर १८४४ पछिको एड्भेन्टवादलाई दिइएको कार्यलाई यूहन्नाले मन्दिरलाई नाप्ने वा निर्माण गर्ने कार्यको रूपमा चित्रण गरे, जुन जकरियामा प्रस्तुत गरिएको यस प्रतिज्ञासँग मेल खान्छ कि “यरूशलेममाथि फेरि डोरी तानिनेछ”; किनकि प्रभुले “अझै यरूशलेमलाई चुनिनुहुनेछ।” मिलेराइट एड्भेन्टवादको फिलाडेल्फियन आन्दोलनद्वारा एड्भेन्टवादको आरम्भमा चित्रित इतिहास, एक लाख चवालीस हजारको फिलाडेल्फियन आन्दोलनद्वारा एड्भेन्टवादको अन्त्यमा पुनः दोहोरिन्छ। २२ अक्टोबर १८४४ को महान् निराशाको समयमा, “सातौँ स्वर्गदूतको आवाजका दिनहरू” भनेर चित्रित गरिएको एउटा समयावधि आरम्भ भयो।

तर सातौँ स्वर्गदूतको स्वरका दिनहरूमा, जब उसले तुरही फुक्न आरम्भ गर्नेछ, तब परमेश्वरको रहस्य पूरा हुनेछ, जसरी उहाँले आफ्ना सेवक अगमवक्ताहरूलाई घोषणा गर्नुभएको थियो। प्रकाश १०:७।

मिलेराइटहरूले अगस्ट ११, १८४० भन्दा पहिले नै भविष्यवाणी गरेअनुसार दोस्रो धिक्कारको इस्लामी समय-भविष्यवाणी ठीक त्यसैगरी पूरा हुँदा त्यो सन्देश तिनीहरूका लागि मीठो थियो। अक्टोबर २२, १८४४ को महान् निराशामा त्यो सन्देश पेटमा तीतो भयो। यूहन्नाले १८४० देखि १८४४ सम्मको इतिहासको चित्रण समाप्त गर्नेबित्तिकै, उसलाई ठीक त्यही काम (भविष्यवाणी) फेरि गर्नुपर्थ भनेर जानकारी दिइन्छ। त्यसपछि उसलाई यरूशलेम नाप्न भनिन्छ, र जब उसले त्यसो गर्छ, तब ऊ प्रभुले यरूशलेमलाई चुननुहुने जकरियाहको भविष्यवाणीसँग आफूलाई मिलाइरहेको हुन्छ। अक्टोबर २२, १८४४ देखि अगाडिको भविष्यसूचक इतिहासलाई “सातौँ स्वर्गदूतको स्वरका

दिनहरू" को रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। सातौँ स्वर्गदूतको सन्देश (स्वर) (तेस्रो धिक्कार) का "दिनहरू" ले त्यस्तो समयमावधिलाई जनाउँछन् जब ख्रीष्टको देवत्व स्थायी रूपमा त्यस्तो मानवतासँग संयुक्त हुने थियो, जो एक लाख चवालीस हजार हुने थिए। त्यो कार्य १८६३ को विद्रोहद्वारा विलम्बित भयो, र ९/११ मा सातौँ स्वर्गदूतको तुरही-ध्वनि (तेस्रो धिक्कार) फेरि एकपटक बज्न थाल्यो।

पवित्र इतिहासमा परमप्रभुले यरूशलेमलाई आफ्नो नाम त्यहाँ स्थापित गर्न छान्नुभयो, र उहाँको "नाम" नै उहाँको चरित्र हो। जकरियाले यरूशलेम र सियोनको सन्दर्भ यसो भन्दै गर्छन्, "म यरूशलेम र सियोनका निम्ति ठूलो डाहले डाह गर्छु," र त्यसपछि, "परमप्रभुले अझै सियोनलाई सान्त्वना दिनुहुनेछ, र अझै यरूशलेमलाई छान्नुहुनेछ।" सियोनले "सान्त्वनादाता" हुनुहुने पवित्र आत्मालाई ग्रहण गर्दा सान्त्वना पाउँछ। पवित्र आत्माको सान्त्वना ९/११ मा आरम्भ भयो, जुन ख्रीष्टले आफ्नो पुनरुत्थानपछि पितासँग भेटेर फर्कनुभएको पश्चात् चेलाहरूमा सास फुक्नुभएको घटनासँग मेल खान्छ। पेन्टेकोस्टमा पवित्र आत्माको प्रकटीकरण अत्यन्तै बढ्यो। त्यो अवधि पहिलो फलको भेटी पुनरुत्थान गरिनुबाट आरम्भ भयो, र पेन्टेकोस्टको पहिलो फलको भेटीसँग समाप्त भयो, जब सम्पूर्ण संसारले त्यसपछि सन्देश सुने।

तिमीहरू मेरा प्रजालाई सान्त्वना देओ, सान्त्वना देओ, तिमीहरूका परमेश्वर भन्नुहुन्छ। यरूशलेमको हृदयमा बोल, र त्यसलाई पुकारेर भन, कि त्यसको युद्धकाल पूरा भएको छ, त्यसको अधर्म क्षमा गरिएको छ; किनकि त्यसले आफ्ना सबै पापका लागि परमप्रभुको हातबाट दोब्बर पाएको छ। यशैया ४१:१, २।

एक लाख चवालीस हजार तब मुद्रित गरिन्छन् जब "तिनीहरूको अधर्म क्षमा गरिन्छ।" यो आइतबारको व्यवस्था लागू हुनुभन्दा ठीक अघि घटित हुन्छ, जब उनीहरू पेन्तिकोसको पहिलो फलको भेटीको रूपमा उचालिन्छन्, र पेन्तिकोसमा चेलाहरूले पूर्वछायारूपमा देखाएझैं पवित्र आत्माको अपरिमित वर्षा प्राप्त गर्छन्। ९/११ मा आरम्भ भएको वर्षाको छर्काइ आइतबारको व्यवस्थामा आइपुग्दा पूर्ण खन्याइमा परिणत हुन्छ। ९/११ को पहिलो फलको भेटीदेखि आइतबारको व्यवस्थाको पहिलो फलको भेटीसम्मको इतिहासमा, जब एक लाख चवालीस हजार मुद्रित गरिन्छन् र परीक्षाको समयको समाप्तिसम्म आइतबारको व्यवस्थादेखि एउटा ध्वजचिह्नको रूपमा उचालिनका लागि भेटीका रूपमा तयार पारिन्छन्। त्यो इतिहास प्रकाश १८ का पहिलो तीन पदहरूले प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसले बाबेलको पतनको घोषणा गर्दछ; र बाबेल त्यो बाइबलीय प्रतीक हो, जसले 'दोब्बरपन' जनाउँछ।

यी कुराहरूपछि मैले अर्को एउटा स्वर्गदूतलाई स्वर्गबाट ओर्लौँदै गरेको देखें, जससँग ठूलो अधिकार थियो; र पृथ्वी उसको महिमाले उज्यालो भयो। अनि उसले शक्तिशाली स्वरमा ठूलो आवाज गर्दै यसो भन्यो, "महान् बाबेल पतित भयो, पतित भयो, र दुष्टात्माहरूको वासस्थान, प्रत्येक अशुद्ध आत्माको अड्डा, र प्रत्येक अशुद्ध तथा घृणित पक्षीको पिंजरा भएको छ। किनकि सबै जातिहरूले त्यसको व्यभिचारको क्रोधको दाखरस पिएका छन्, पृथ्वीका राजाहरूले त्यससँग व्यभिचार गरेका छन्, र पृथ्वीका व्यापारीहरू त्यसका विलासिताको प्रशस्तताद्वारा धनी भएका छन्।" प्रकाश १८:१-३।

सम्पूर्ण पवित्रशास्त्रभरि वाक्यांश वा शब्दहरूको द्विगुणनले अन्तिम दिनहरूमा बाबेलको पतनको पूर्ण परिपूर्तिलाई जनाउँछ। यो अल्फा र ओमेगाको चिन्ह हो, जसले सधैं कुनै वस्तुको अन्त्यलाई त्यसको आरम्भद्वारा चित्रित गर्नुहुन्छ। बाबेलका दुई पतन निम्नोद र बेलशस्सरद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। निम्नोद बाबेलको आरम्भ थियो, जब त्यो केवल बाबेल मात्र थियो। निम्नोदको पतनले बेलशस्सरको पतनलाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो, र दोस्रो स्वर्गदूत तथा प्रकाश १८ को स्वर्गदूतको सन्देश यही हो कि बाबेलको आरम्भमा निम्नोदको पतनले अन्त्यमा बेलशस्सरको पतनलाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो, किनकि अल्फा र ओमेगाले सधैं कुनै वस्तुको अन्त्यलाई त्यसको आरम्भद्वारा चित्रित गर्नुहुन्छ।

निम्नोदको धराशायी पारिएको धरहरा उसको पतनको प्रतीकको रूपमा थियो, र उसले ९/११ मा ट्विन टावर्सको पतनको पूर्वछाया प्रस्तुत गर्‍यो। बेलशस्सरको पतन भित्तामा लेखिएको लेखाइ थियो, जसले बाइबलीय भविष्यवाणीको पहिलो राज्यको रूपमा बाबेलको सत्तरी वर्ष शासनको अन्त्यलाई चिह्नित गर्‍यो, र यसरी यशैया तेइसको प्रतीकात्मक "सत्तरी वर्ष, एक राजाका दिनअनुसार" को अन्त्यमा संयुक्त राज्य अमेरिकाको पतनको

पूर्वछाया प्रस्तुत गर्‍यो, जसले १७९८ देखि आइतबारको व्यवस्थासम्म संयुक्त राज्य अमेरिकाको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। बेलशज्जरको भित्तामा लेखिएको लेखाइले आइतबारको व्यवस्थामा चर्च र राज्यबीचको विभाजनको पर्खाल ढल्ने समयलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र यही ठीक त्यो बिन्दु हो जहाँ बाइबलीय भविष्यवाणीको छैटौँ राज्य अन्त्य हुन्छ, जसरी बेलशज्जर त्यही रात मारिएको थियो। भित्तामा लेखिएको हस्तलेख त्यही लिखित व्यवस्था हो, जसले संविधानभित्र रहेको चर्च र राज्यबीचको विभाजनको पर्खाललाई उल्टाइदिन्छ।

९/११ देखि आइतवारको व्यवस्थासम्म, र त्यसपछि मानव अनुग्रह-अवधिको समाप्ति तथा अन्तिम सात विपत्तिसम्म प्रतिनिधित्व गरिएको 'इतिहास' त्यही ऐतिहासिक अवधि हो, जसलाई परमेश्वरको वचनभित्र वाक्यांश वा शब्दहरूको दोहोर्‍याइद्वारा प्रतीकात्मक रूपमा जनाइएको छ। त्यस अवधिमा पवित्र आत्मा खन्याइन्छ—९/११ देखि आइतवारको व्यवस्थासम्म छर्काइद्वारा आरम्भ भई, त्यसपछि पूर्ण उण्ड्याइद्वारा। पवित्र आत्मालाई ख्रीष्टद्वारा "सान्त्वनाकर्ता" को रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ, जसले आएपछि परमेश्वरका जनहरूलाई सबै कुराहरू देखाउनुहुने थियो।

तर सान्त्वनाकर्ता, अर्थात् पवित्र आत्मा, जसलाई पिताले मेरो नाउँमा पठाउनुहुनेछ, उहाँले तिमीहरूलाई सबै कुरा सिकाउनुहुनेछ, र मैले तिमीहरूलाई भनेका सबै कुरा तिमीहरूको स्मरणमा ल्याउनुहुनेछ। यूहन्ना १४:२६।

पवित्र आत्मा "सुनौलो तेल" मार्फत एक लाख चवालीस हजारलाई प्रदान गरिन्छ, जुन "वर्षा" पनि हो, र "सान्त्वनादाता" पनि हो। जब "सान्त्वनादाता" को रूपमा प्रस्तुत गरिन्छ, तब पवित्र आत्माले पवित्र आत्माकै एक विशेष प्रकट स्वरूपलाई जनाइरहेको हुन्छ।

परमेश्वरका जनहरूले सुसमाचारका आवश्यकताहरू पूरा गरेका बेलामा सधैं पवित्र आत्मा पाएका छन्, तर साँचो पवित्र जागृतिका समयहरूमा, "पहिलाका वर्षहरूमा जस्तै," जब कुनै सामूहिक निकायका निम्ति पवित्र आत्माको विशेष प्रकटता हुन्छ, पवित्र आत्मालाई सान्त्वनादाताको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। अझ महत्त्वपूर्ण कुरा, जब उहाँले "सबै कुराहरू" तिनीहरूको "स्मरणमा ल्याउनुहुन्छ," तब सान्त्वनादाताद्वारा त्यस सामूहिक निकायको स्मृतिशक्ति जागृत पारिँदछ। यसले यो पुष्टि गर्दछ कि त्यस प्रकटतामा सहभागी हुने ती मानिसहरूसँग वास्तविक अनुभव छ, किनकि पवित्र आत्मा तिनीहरूको मनका क्रियाकलापहरूमा सहभागी हुनुहुन्छ; किनकि उहाँले "सबै कुराहरू तिमीहरूको स्मरणमा ल्याउनुहुँदा" विचार-प्रक्रियामाथि प्रभाव पारिरहनुभएको हुन्छ।

मानव स्मृतिले न्याय, बुद्धि, तर्क र विवेकजस्ता अन्य अवयवहरूसँग मिलेर मानिसको उच्चतर स्वभावको निर्माण गर्छ, जसलाई प्रेरित पावलले "मन" भनेर उल्लेख गरेका छन्। यो उच्चतर स्वभाव या त शारीरिक मन हो, वा ख्रीष्टको मन हो।

किनकि शारीरिक मन परमेश्वरको विरुद्धमा शत्रुता हो; किनभने यो परमेश्वरको व्यवस्थाको अधीनमा हुँदैन, न त वास्तवमै हुन सक्छ। रोमी ८:७।

किनभने प्रभुको मन कसले जानेको छ, कि उसले उहाँलाई शिक्षा देओस्? तर हामीसँग ख्रीष्टको मन छ। १ Corinthians २:१६।

तल्लो स्वभाव, अथवा शरीरगत स्वभाव, आत्माका "मार्गहरू" हुने इन्द्रियहरूसँग सम्बन्धित स्नायु, भावनात्मक, तथा हर्मोनसम्बन्धी प्रणालीहरूबाट बनेको हुन्छ। उच्च स्वभाव तल्लो स्वभावमाथि शासन गर्नका लागि अभिकल्पित गरिएको हो, र त्यसैले त्यसलाई गढको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ; अनि त्यो गढ इन्द्रियहरूद्वारा (तल्लो स्वभावद्वारा) निरन्तर आक्रमणमा परिरहन्छ, र ती आक्रमणहरू गढभित्र जाने मार्गहरू हुँदै गढविरुद्ध गरिन्छन्। उच्च स्वभावको त्यस गढभित्र एउटा आदेश-केन्द्र हुन्छ, अथवा जसलाई सिस्टर ह्याइटले दुर्गको आन्तरिक गढ भनी सम्बोधन गर्नुहुन्छ। त्यो आन्तरिक गढ पवित्रस्थानभित्रको परमपवित्र स्थान हो, जो दुई आधारभूत विभागहरूमा विभाजित गरिएको छ। बाहिरी आँगन शरीरगत स्वभाव, अथवा तल्लो स्वभाव, हो; र बाहिरी आँगनमा प्रवेश गर्न, अथवा रगतलाई पवित्र स्थानभित्र सार्न पनि, एउटा पर्दा वा घुम्तो हुँदै जानु आवश्यक थियो। बाहिरी आँगन दुवै छेउमा पर्दाहरूले सीमांकित गरिएको छ।

एक नयाँ र जीवित बाटोबाट, जुन उहाँले पर्दाभित्रबाट, अर्थात् आफ्नै शरीरद्वारा, हाम्रो निम्ति अभिषिक्त गर्नुभएको छ। हिब्रू 10:20।

पवित्रस्थान दुई भागमा विभाजित छ; बाहिरी प्राङ्गण र पवित्रस्थान। पवित्रस्थान स्वयं पनि, उच्च प्रकृतिजस्तै, दुई भागमा विभाजित छ। उच्च प्रकृति दुई क्षेत्रहरूमा विभाजित हुन्छ। ती क्षेत्रहरूमध्ये एउटालाई पवित्रस्थानद्वारा र अर्कोलाई महापवित्र स्थानद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। पवित्रस्थानले मानवता कार्य गर्न आवश्यक मानसिक क्रियाकलापहरूको प्रतिनिधित्व गर्दछ, तर महापवित्र स्थान त्यो क्षेत्र हो जहाँ परमेश्वर र मनुष्यको भेट हुन्छ। महापवित्र स्थान परमेश्वरको सिंहासन-कक्ष हो, र जो परिवर्तित भएका छन्, तिनीहरू ख्रीष्टसँग स्वर्गीय स्थानहरूमा बसालिएका छन्।

र उहाँले हामीलाई सँगसँगै उठाउनुभएको छ, र ख्रीष्ट येशूमा स्वर्गीय स्थानहरूमा सँगसँगै बसाउनुभएको छ। एफिसी 2:6।

यो पद त्यस अंशबाट लिइएको हो जहाँ यसभन्दा अधिका केही पदहरूमा—तर विचारको प्रवाहचाहिँ बिल्कुल उही नै रहँदा—येशू स्वर्गीय स्थानहरूमा बस्नुभएको छ, ठीक त्यसरी नै जसरी उहाँका जनहरू पनि छन्।

उहाँले ख्रीष्टमा त्यही सामर्थ्य कार्यान्वित गर्नुभयो, जब उहाँले उहाँलाई मृतकहरूमध्येबाट बौराउनुभयो, र स्वर्गीय स्थानहरूमा आफ्नै दाहिने हातपट्टि बसाल्नुभयो। एफिसी 1:20।

ख्रीष्ट र उहाँका जनहरू अति पवित्र स्थानमा सँगै बसाइएका छन्। ख्रीष्ट पुनरुत्थान हुनुभयो र त्यसपछि स्वर्गीय स्थानहरूमा बस्नुभयो, र उहाँका जनहरू उठाइएका छन् र अति पवित्र स्थानको सिंहासन-कक्षमा बसाइएका छन्। पद ६ मा उठाइएकाहरू अघिल्लो पदमा पापबाट पुनरुत्थान गराइएकाहरू हुन् भनी पावलले पहिचान गराउँछन्।

हामी अपराधहरूमा मरेका नै हुँदा पनि, उहाँले हामीलाई ख्रीष्टसँगै जीवित तुल्याउनुभयो—तिमीहरू अनुग्रहद्वारा उद्धार पाएका छौ—र हामीलाई उहाँसँगै उठाउनुभयो, र ख्रीष्ट येशूमा स्वर्गीय स्थानहरूमा उहाँसँगै बसाल्नुभयो। एफिसी 1:5, 6.

इफिसीहरूबाट लिइएको उक्त खण्डको सिद्ध परिपूर्ति प्रकाशको पुस्तकको अध्याय एघारका ती दुई साक्षीहरू हुन्, जो पुनर्जीवित गरिन्छन् र त्यसपछि एक ध्वजको रूपमा स्वर्गमा उचालिन्छन्—तर साथै स्वर्गीय स्थानहरूमा बसालिन पनि। परमपवित्र स्थानमा ती दुई साक्षीहरूले परमेश्वरकै प्रत्यक्ष उपस्थितिमा मानवजातिको प्रतिनिधित्व गरिरहेका छन्, र त्यहाँ बस्न पाउने उनीहरू प्रत्येकको औचित्य त्यो चिह्न हो, जुन उनीहरू प्रत्येकसँग विद्यमान छ। त्यो चिह्न परमेश्वरको छाप हो, र परमेश्वरको छापले मानव दैवीसँग एक भएको छ भन्ने जनाउँछ, अनि त्यो छाप यस तथ्यद्वारा प्रतिनिधित्व गरिन्छ कि सान्त्वनादाता, जो पवित्र आत्मा हुनुहुन्छ, 'उनीहरूको' उच्च प्रकृतिको परमपवित्र स्थानभित्र वास गरिरहनुभएको छ। परमपवित्र स्थान परमेश्वरको सिंहासन-कक्ष हो, जहाँ दैवी र मानवीय एकीकृत भएका छन्, र यसले त्यस मानवीय मन्दिरको प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसको उच्च प्रकृतिभित्र एउटा परमपवित्र स्थान समावेश छ जहाँ दैवत्व र मानवता दुवै सँगै आसनस्थ छन्।

“सान्त्वनादाता” को उँडेलिनु भनेको एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइनु हो, र यसले उद्धारको इतिहासमा एउटा परिवर्तनलाई संकेत गर्दछ, किनकि त्यस समयमा कलीसिया युद्धरत कलीसियाबाट विजयी कलीसियामा रूपान्तरित हुन्छ। त्यस समयमा, यो एक लाख चवालीस हजारको लाओदिकियाली आन्दोलनबाट एक लाख चवालीस हजारकै फिलादेल्फियाली आन्दोलनमा परिवर्तन हुन्छ। त्यस समयमा, यो सातौँ कलीसियाको अनुभवबाट छैटौँ कलीसियाको अनुभवतर्फ परिवर्तन हुन्छ, र छैटौँ कलीसिया मिलेराइटहरू थिए। मिलेराइट आन्दोलनद्वारा पूरा भएको फिलादेल्फियाको छैटौँ कलीसियाको एउटा भविष्यसूचक विशेषता यो हो कि त्यो कहिल्यै कलीसिया थिएन। सन् १८५६ सम्म त्यो पूर्ण रूपमा केवल एक आन्दोलन मात्र थियो, जब दुवै ह्वाइटहरूले त्यस आन्दोलनलाई लाओदिकियाली भनेर पहिचान गरे। सात वर्षपछि कानुनी कलीसियाको गठन गरियो।

आइतबारको व्यवस्थाको समयमा भएको मुक्तिसम्बन्धी परिवर्तन, पेन्टेकोस्टमा भएको त्यही मुक्तिसम्बन्धी परिवर्तनद्वारा पूर्वप्रतिकृत गरिएको थियो, जसले ख्रीष्टको महायाजकको रूपमा अभिषेकको आरम्भलाई चिह्नित गर्‍यो।

“पेन्टेकोस्टको उण्डेलाइ स्वर्गबाट आएको यस्तो सूचनाको रूपमा थियो कि उद्धारकर्ताको अभिषेक-आरम्भ सम्पन्न भएको थियो। आफ्नै प्रतिज्ञाअनुसार उहाँले स्वर्गबाट पवित्र आत्मालाई आफ्ना अनुयायीहरूकहाँ यस चिन्हस्वरूप पठाउनुभएको थियो कि उहाँले, पूजारी र राजा दुवैका रूपमा, स्वर्ग र पृथ्वीमा समस्त अधिकार प्राप्त गर्नुभएको थियो, र उहाँ आफ्ना प्रजामाथि अभिषिक्त जन हुनुहुन्थ्यो।” प्रेरितहरूका काम, ३८।

जब आइतबारको व्यवस्थाको समयमा एक लाख चवालीस हजारमाथि पछिल्लो वर्षा नापबिना खन्याइन्छ, तब त्यो “स्वर्गको सन्देश” हुनेछ कि संघर्षरत मण्डलीको अवस्था समाप्त भएको छ र विजयी मण्डली आइपुगेकी छ। माथिको पवित्रस्थानमा पेन्टेकोस्टको समयमा ख्रीष्टको अभिषेकले आइतबारको व्यवस्थाको समयमा एक लाख चवालीस हजारको अभिषेकलाई प्रतीकात्मक रूपमा जनाउँछ।

ख्रीष्ट नै अभिषिक्त जन हुनुहुन्थ्यो भन्ने कुरा पहिचान गराउने “पिन्तिकोस्तीय” खन्याइँले स्वर्गमा सम्पन्न भएको उहाँको उद्घाटन समारोहको अभिषेकलाई प्रतिनिधित्व गर्‍थ्यो, तर उहाँ आफ्नो बप्तिस्माको समयमा पनि अभिषिक्त हुनुभएको थियो। उहाँको बप्तिस्मा (९/११) देखि पिन्तिकोस्त (आइतबारको व्यवस्था) सम्मको इतिहासलाई उहाँको बप्तिस्मापछि साढे तीन वर्षमा भएको उहाँको वास्तविक मृत्यु, गाडिनु र पुनरुत्थान (पहिलो फलको चाड) द्वारा पुनः प्रतिनिधित्व गरिएको छ। त्यसकारण ९/११ लाई उहाँको बप्तिस्मामा पनि र उहाँको पुनरुत्थानमा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको छ। उहाँको प्रतीकात्मक पुनरुत्थान र उहाँको वास्तविक पुनरुत्थानले दुईवटा भविष्यसूचक रेखाहरूको आरम्भलाई चिह्नित गर्छन्, जसमध्ये प्रत्येक पिन्तिकोस्तमा अन्त्य हुन्छ। दुवै इतिहासहरू पहिलो फलको भेटीको पुनरुत्थानबाट सुरु हुन्छन्।

तर अब ख्रीष्ट मृतकहरूबाट बौरिउठ्नुभएको छ, र निदाएकाहरूका पहिलो फल हुनुभएको छ। किनकि जसरी मानिसद्वारा मृत्यु आयो, त्यसरी नै मानिसद्वारा मृतकहरूको पुनरुत्थान पनि आयो। किनकि जसरी आदममा सबै मर्छन्, त्यसरी नै ख्रीष्टमा सबै जीवित पारिनेछन्। तर हरेक जना आफ्नै क्रममा: ख्रीष्ट पहिलो फल; त्यसपछि उहाँको आगमनमा ख्रीष्टका भएकाहरू। १ कोरिन्थी १५:२०-२३।

ख्रीष्ट आफ्नो पुनरुत्थानमा प्रथमफलको भेटी हुनुहुन्छ, जसले “पेन्टेकोस्टको ऋतु” को आरम्भ जनाउँछ, र जो पेन्टेकोस्टको प्रथमफलको भेटीसँग अन्त्य हुन्छ। ख्रीष्टको पुनरुत्थान जौ हो, र गहुँ तिनीहरू हुन् जो “पछि” “उहाँको आगमनमा ख्रीष्टका हुनेहरू” हुन्। जो ख्रीष्टको पुनरुत्थानका “पछि” हुन्, तिनीहरू “उहाँको आगमनमा ख्रीष्टका हुनेहरू” नै हुन्; यसरी तिनीहरूले संसारको अन्त्यमा विश्वासी आत्माहरूको अन्तिम संकलनलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जसरी पेन्टेकोस्टमा सङ्ग्रह गरिएका ती तीन हजार आत्माहरूले प्रतिनिधित्व गरेका थिए।

यस पदले मृत्युलाई आधार बनाएर पुनरुत्थानको विषयमा पनि सम्बोधन गर्दछ। मृत्यु आदमबाट आरम्भ भयो र सबै मानिसमाथि आइपर्छ, तर यो “क्रम” मा “भित्र” त्यसरी हुन्छ। प्रेरितहरूको पुस्तकमा पत्रुसले लेखेका छन् कि जब योएलको पुस्तक त्यस बेला पूरा हुँदै थियो, तब मानिसहरूले आफ्ना पापहरू न्यायको निम्ति पहिले नै पठाउनुपर्ने थियो, ताकि सान्त्वनादाताको उपस्थितिबाट ताजगीका समयहरू आउँदा ती मेटाइयोस्। त्यस समयमा ख्रीष्ट पाप मेटाउन न्यायका पुस्तकहरूतर्फ हेर्दै हुनुहुन्थेन, किनकि न्याय त्यसभन्दा अठार सय वर्ष भविष्यमा थियो।

“हरेक मानिस आफ्नो-आफ्नो क्रमअनुसार” भन्ने सन्दर्भ आदमबाट आरम्भ हुन्छ, र यसरी ताजगीका समयहरू नआउञ्जेलसम्म आदमदेखि यता मरेकाहरूको न्यायलाई चिन्नाउँछ। जब पछिल्लो वर्षा आउँछ, न्याय मरेकाहरूबाट जीवितहरूतर्फ सँछ। पदद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको समयावधिमा (ख्रीष्टको पुनरुत्थानदेखि पेन्टेकोस्टसम्म), जौको पहिलो फलदेखि गहुँको पहिलो फलसम्म, जीवितहरूको न्यायको अवधिमा वर्षा परिरहेको हुन्छ, र वर्षा परिरहँदा, वर्षाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको सन्देशले गहुँलाई जंगली घाँसबाट अलग गर्दछ। पेन्टेकोस्ट अर्थात् आइतबारको

व्यवस्थाको समयमा, गहुँ अब जंगली घाँससँग मिश्रित रहँदैन, र दुई डोलाइएका रोटीहरूको पहिलो-फल गहुँको भेटी उचालिन्छ। 9/11 देखि आइतबारको व्यवस्थासम्मको शुद्धीकरणको प्रक्रिया मलाकी अध्याय ३ मा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जहाँ करारका दूतले लेवीहरूलाई शुद्ध पार्छन् र छानेर निर्मल तुल्याउँछन्, र उहाँले यो कार्य “आगो” द्वारा गर्नुहुन्छ। “आगो” सन्देशको प्रतीक हो, जसरी पेन्टेकोस्टमा आगोका जिब्राहरूले प्रतिनिधित्व गरेको थियो। विचाराधीन इतिहासमा, दुई वर्गको पृथकीकरण, जसले एक लाख चवालीस हजारलाई उत्पन्न गर्छ—जो पेन्टेकोस्टका पहिलो फलद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका ती दुई डोलाइएका रोटीहरू हुन्—पूर्ण रूपमा पकाइएका हुनुपर्थ्यो, किनकि तिनीहरू पापको प्रतीक समावेश गर्ने एक मात्र भेटी थिए।

ती दुई डोलाइने रोटीहरू खमिरयुक्त थिए, र खमिर पापको प्रतीक हो। त्यो खमिर भट्टीको आगोमा नष्ट गरियो, जसको प्रतिनिधित्व करारका सन्देशवाहकको शोधनकारी आगोले गर्छ। यशैयाले अध्याय सत्ताइसमा 9/11 मा आरम्भ हुने एउटा विवादको पहिचान गर्छन्, जसलाई उनले “पूर्वीय वायुको दिन” भन्छन्। उक्त खण्डले सिकाउँछ कि यही विवादद्वारा इसाएलका पापहरूको प्रायश्चित्त हुन्छ। “विवाद” साँचो पछिल्लो वर्षाको सन्देश र अस्तित्वमा रहेका अन्य सबै झूटा पछिल्लो वर्षाका सन्देशहरूबीचको हो। सन्देश “आगो” हो, र “आगो” नै करारका सन्देशवाहकले शुद्ध पार्ने र पखाल्ने प्रयोग गर्नुहुन्छ। पछिल्लो वर्षाको सन्देशसम्बन्धी विवादले आइतबारको व्यवस्थाको समयमा उठाइने पेन्टेकोष्टीय प्रथमफल गहुँको भेटीबाट खमिर हटाउँछ। एक लाख चवालीस हजार जना नै पेन्टेकोष्टीय प्रथमफल गहुँको भेटी हुन्, जसले उहाँको रगतको धर्मो ठहराइद्वारा र आफ्नो साक्षीको पवित्रीकरणद्वारा विजय प्राप्त गर्छन्; किनकि यद्यपि पवित्र तुल्याउने वचन नै हो, तैपनि त्यो तब मात्र त्यसो गर्छ जब वचन सन्देशको रूपमा सम्प्रेषित गरिन्छ। सन्देशको प्रस्तुतीकरणले एक लाख चवालीस हजारलाई जीवित रहन दिन्छ, र झूटा पछिल्लो वर्षाको सन्देशको प्रस्तुतीकरणले मृत्यु उत्पन्न गर्छ।

तिनीहरूले थुमाको रगतद्वारा, र आफ्नो साक्षीको वचनद्वारा त्यसलाई जित्ने; र मृत्युसम्म पनि तिनीहरूले आफ्नो प्राणलाई प्रेम गरेनन्। प्रकाश 12:11.

एक लाख चवालीस हजारले जसरी ख्रीष्टले विजय प्राप्त गर्नुभयो, त्यसैरी नै उहाँको अनुसरण गर्दै विजय प्राप्त गर्छन्, किनकि भविष्यवाणीगत रूपमा तिनीहरू ख्रीष्टलाई पछ्याउँछन्।

यीहरू ती हुन् जो स्त्रीहरूसँग अशुद्ध पारिएका छैनन्; किनकि तिनीहरू कुँवारीहरू हुन्। यीहरू ती हुन् जो थुमालाई उहाँ जहाँजहाँ जानुहुन्छ त्यहीं पछ्याउँछन्। यीहरू मानिसहरूका बीचबाट छुटकारा पाएकाहरू हुन्, परमेश्वर र थुमाका निम्ति प्रथमफल भई। प्रकाश 14:4.

यहाँ प्रकाशको पुस्तक चौध अध्यायको चौथो पदमा एक लाख चवालीस हजारलाई “पहिलो फल” भनेर चिनाइएको छ। तिनीहरूलाई “कुमारीहरू” भनेर पनि चिनाइएको छ, र प्रेरणाले हामीलाई यो जानकारी दिएको छ कि मत्ती पच्चीसका दस कुमारीहरूको दृष्टान्तले एड्भेन्टिस्ट जनताको अनुभवलाई चित्रण गर्दछ। तिनीहरू केवल “कुमारीहरू” मात्र होइनन्; तिनीहरू “स्त्रीद्वारा अशुद्ध पारिएका” पनि छैनन्, किनकि एक लाख चवालीस हजारलाई उत्पन्न गर्ने परीक्षाको र पृथकीकरणको प्रक्रियाले एक लाख चवालीस हजार र “सबै” झूटा धर्महरूबीच भिन्नता उत्पन्न गर्‍यो। “यी” मेम्नालाई उहाँ जहाँजहाँ जानुहुन्छ त्यहीं पछ्याउँछन्, र पहिलो फलका भेटीहरूको रूपमा तिनीहरूले ख्रीष्टलाई उहाँको मृत्यु, गाडिनु, र पुनरुत्थानमा पछ्याउनेपर्छ।

प्रकाशको पुस्तक अध्याय एघारको पद एघारमा, झण्डाका रूपमा उच्च पारिनुपर्ने ती दुई साक्षीहरूलाई पहिले मारिन्छ, त्यसपछि साढे तीन दिनमा तिनीहरू ख्रीष्टजस्तै पहिलो फलको भेंटका रूपमा पुनर्जीवित हुन्छन्। जो पहिलो फलको भेंट ख्रीष्ट हुनुहुन्थ्यो र हुनुहुन्छ, त्यसमा करारको रगत बगाइनु समावेश थियो, ताकि लाओडिकीया-सम्बन्धी अनुभवद्वारा दिवालिया भएका व्यक्तिहरूलाई छुटकारा दिन सकियोस्। एकै पदमा, (पद चार) एक सय चवालीस हजारसँग सम्बन्धित भविष्यवाणीसम्बन्धी ज्योतिका विभिन्न रेखाहरूको यो सम्पूर्ण संक्षिप्त सार प्रस्तुत गरिएको छ। अनि यो प्रकाशको पुस्तक १४४ मा पाल्मोनी, अर्थात् अद्भुत सङ्ख्यागणक, को हातद्वारा प्रस्तुत गरिएको छ। पवित्रशास्त्रमा दोहोरोपनले पछिल्लो वर्षाको इतिहासलाई जनाउँछ, र पछिल्लो वर्षा नै त्यही ठाउँ र समय हो जहाँ र

जब परमेश्वरका जनहरूमाथि सान्त्वनादाता खन्याइन्छ।

पहाडहरूमा शुभ समाचार ल्याउने, शान्तिको घोषणा गर्ने, असल कुराको शुभ समाचार ल्याउने, उद्धारको घोषणा गर्ने, र सियोनलाई, “तिम्रो परमेश्वरले राज्य गर्नुहुन्छ!” भन्ने उसका पाउ कति सुन्दर छन्! तिम्रा पहरेदारहरूले स्वर उठाउनेछन्; तिनीहरू एकसाथ स्वर मिलाई गाउनेछन्; किनकि परमप्रभुले सियोनलाई पुनःस्थापित गर्नुहुँदा तिनीहरूले आमनेसामने देखेछन्। हे यरूशलेमका उजाड स्थानहरू हो, आनन्दले उम्लेर निस्क, एकसाथ गाओ; किनकि परमप्रभुले आफ्ना प्रजालाई सान्त्वना दिनुभएको छ, उहाँले यरूशलेमलाई छुटकारा दिनुभएको छ। परमप्रभुले सबै जातिहरूका आँखाको सामु आफ्नो पवित्र भुजा उघार्नुभएको छ; र पृथ्वीका सबै छेउहरूले हाम्रा परमेश्वरको उद्धार देखेछन्। निस्क, निस्क, त्यहाँबाट बाहिर निस्क; कुनै अशुद्ध वस्तु नछोओ; त्यसको बीचबाट बाहिर निस्क; परमप्रभुका पात्रहरू बोक्नेहरू हो, पवित्र होओ। यशैया 52:7-11।

सियोन H6726 भनेको H6725 कै समान हो, जसको अर्थ हो “प्रख्यातताको बोध; एक स्मारक वा मार्गदर्शक स्तम्भ: – चिन्ह, उपाधि, मार्गचिन्ह।” सियोन एक लाख चौवालीस हजारको ध्वजको प्रतीक हो, र उक्त खण्डमा तिनीहरूले पहिले नै पछिल्लो वर्षा प्राप्त गरिसकेका छन्, किनकि तिनीहरूले शान्तिको सुसमाचार पहिले नै प्रकाशित र प्रस्तुत गरिसकेका छन्। यस तथ्यसँग उत्तिकै विशेष रूपमा सम्बन्धित कुरा के हो भने तिनीहरूले “आँखा-आँखामा” देखेछन्, जसले पेन्टेकोस्टका चेलाहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, किनकि पेन्टेकोस्टअधिका दस दिन एकताको अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्दछन्। प्रभुले “गर्नुभएको छ,” (“hath,” जसले भूतकाललाई प्रतिनिधित्व गर्दछ) शुभ समाचार ल्याउनेहरूका निम्ति पहिले नै तीनवटा कार्य सम्पन्न गरिसक्नुभएको छ। उहाँले “आफ्ना जनलाई सान्त्वना दिनुभएको छ,” “यरूशलेमलाई उद्धार गर्नुभएको छ” र “सबै जातिहरूका आँखाको सामु आफ्ना पवित्र भुजा उघार्नुभएको छ।”

उहाँले ९/११ मा आफ्ना जनहरूलाई “सान्त्वना” दिनुभयो, जसले मलाकी अध्याय तीनको परीक्षाको प्रक्रियाको आरम्भलाई चिन्हित गर्‍यो; यो प्रक्रिया आइतबारको व्यवस्थामा आएर त्यस बेला समाप्त हुन्छ जब उहाँले “सबै जातिहरूका आँखाको सामु आफ्नो पवित्र बाहु नाङ्गो पार्नुभयो” भनेर व्यक्त गरिएको पहिलो फलका भेटीहरूको झण्डा उठाउनुहुन्छ। उहाँले एक लाख चवालीस हजारलाई सान्त्वना दिनुहुन्छ, उद्धार गर्नुहुन्छ, र माथि उठाउनुहुन्छ। ९/११ मा उहाँले सान्त्वना दिनुहुन्छ र शुद्धीकरणको प्रक्रिया आरम्भ गर्नुहुन्छ, जहाँ उहाँले आफ्ना जनहरूको उद्धार गर्नुहुन्छ र त्यसपछि तिनीहरूलाई एउटा झण्डाका रूपमा माथि उठाउनुहुन्छ, अथवा मलाकीले भनेझैं, “यहूदा र यरूशलेमको भेटी” “प्राचीन दिनहरूमा झैं” “प्रियकर” हुन्छ।

र उहाँ चाँदी परिष्कृत गर्ने र शुद्ध पार्ने जनझैं बसेर रहनुहुनेछ; र उहाँले लेवीका सन्तानहरूलाई शुद्ध पार्नुहुनेछ, र तिनीहरूलाई सुन र चाँदीझैं खार्नुहुनेछ, ताकि तिनीहरूले परमप्रभुलाई धार्मिकतामा एउटा भेटी चढाउन सकून्। तब यहूदा र यरूशलेमको भेटी परमप्रभुलाई प्राचीन दिनहरूमा जस्तै, र अधिल्ला वर्षहरूमा जस्तै, मनोहर हुनेछ। मलाकी 3:3, 4.

“कति समयसम्म” सम्बन्धी हाम्रो विचार-विमर्शलाई हामी अर्को लेखमा निष्कर्षमा पुऱ्याउनेछौं।

“‘जसको सूप उहाँको हातमा छ, र उहाँले आफ्नो खलिहानलाई पूर्णतः सफा गर्नुहुनेछ, र आफ्नो गुह्रु भण्डारमा जम्मा गर्नुहुनेछ।’ मत्ती ३:१२। यो शुद्धीकरणका समयहरूमध्ये एक थियो। सत्यका वचनहरूद्वारा भुसलाई गहुँबाट छुट्याइँदै थियो। किनकि तिनीहरू हप्काइ ग्रहण गर्न अत्यन्त अहङ्कारी र आत्मधर्मी थिए, नम्रताको जीवन स्वीकार गर्न अत्यन्त संसारप्रेमी थिए, धेरै जना येशूबाट फर्किए। धेरैले अझै पनि त्यही काम गरिरहेका छन्। आज आत्माहरूको परीक्षा त्यस्तै प्रकारले हुँदैछ, जसरी कफर्नहूमको सभाघरमा भएका ती चेलाहरूको भएको थियो। जब सत्य हृदयसम्म पुऱ्याइन्छ, तब तिनीहरूले देखेछन् कि तिनीहरूको जीवन परमेश्वरको इच्छासँग मेल खाँदैन। तिनीहरूले आफूभित्र पूर्ण परिवर्तनको आवश्यकता देखेछन्; तर आत्मत्यागको काम उठाउन तिनीहरू इच्छुक हुँदैनन्। त्यसैले तिनीहरूका पापहरू प्रकट गरिँदा तिनीहरू क्रोधित हुन्छन्। तिनीहरू ठेस खाई टाढा जान्छन्, ठीक त्यसरी नै जसरी ती चेलाहरू गुनगुनाउँदै येशूलाई छोडेर गए, ‘यो त कठोर कुरा हो; यसलाई कसले सुन्न सक्छ?’” द डिजायर अफ एजेस, ३९२।

